

Oponentský posudek magisterské práce

Název práce: Uvádění do učednictví v Církvi bratrské

Autorka: Pavla Chánová

Vedoucí práce: Dr. Ing. Alois Křišťan, Th.D.

Oponent: Mgr. Ing. Zdeněk Demel

Formální stránka:

Diplomová práce má 65 stran textu, 2 strany tvoří seznam použité literatury s 29 položkami a 5 stran tvoří příloha „Duchovní rodičovství“, která však není uvedena v obsahu diplomové práce. V práci je celkem 84 odkazů na literaturu, často však u nepřímých citací schází „srov.“ (např. str. 12, 13, 14, 17, 18, 20 atd.). Grafická úprava je vcelku dobrá, překlepů není mnoho. Rozdělení textu do kapitol a odstavců je ale někde nevhodné. Tak např. 2. kapitola „Učednictví“ nezaujímá ani polovinu strany. Autorka mohla vytvořit třeba toto členění: 2. Učednictví, 2.1 Definice, 2.2 Příklady učednictví v NZ, 2.3 Příklady učednictví v SZ. Na str. 29 je zase zbytečně podrobné členění do odstavců. Naproti tomu jednotlivá období Jozuova života na str. 11-14 mohla být členěna do číslovaných odstavců.

Jazyková stránka:

Po jazykové stránce vykazuje práce poměrně velmi dobrou úroveň. Jen na str. 11 je kostrbaté vyjádření o Jozuovi.

Obsahová stránka:

Práce se zabývá uváděním do učednictví v Církvi bratrské, tedy něčím, co v katolickém prostoru snad nejspíše nachází obdobu ve formaci animátorů a méně již v praxi duchovního vedení či doprovázení. Autorka rozdělila svou práci na dvě části. V teoretické části nejprve popisuje, co je to duchovní růst a zralost a bohatě to dokládá biblickými citáty. Dále zde podává definici učednictví a pak uvádí příklady ze Starého a Nového zákona (zde ale v odst. 4.3.2 „Učedníci Ježíšovi“ chybí biblické doklady o učednících Ježíšových). V následující čtvrté kapitole pak zmiňuje pět biblických principů učednictví a dokládá je příklady z bible. Jako principy uvádí: 1) připravenost vše opustit, 2) připravenost a ochota sloužit, 3) učení přihlížením, sledováním vzorů, poučitelnost učedníků, 4) používání duchovních darů – jednání Ducha svatého a 5) vystrojení k misii - princip multiplikace. Pátá kapitola práce je věnována rizikům učednictví, která mohou spočívat ve špatném vzoru vůdce, v závislosti na vůdci či nedospělosti, v pěstování závislosti ze strany vůdce a nakonec následuje upozornění, že vždy předáváme to, co jsme. Šestá, poslední kapitola teoretické části pojednává o „věrných lidech“. Podle 2 Tm 2,2 jsou to lidé, kteří jsou spolehliví a schopní učít druhé v tom, co sami přijali. Autorka pak uvádí devět charakteristik věrných lidí podle knihy W.A. Henrichsena *K učeníctvu nie narodením, ale rastom*. Tak tato kapitola doplňuje kapitolu pojednávající o principech učednictví.

V praktické části své práce pojednává autorka o několika praktikovaných metodách přípravy či výchovy učedníků. Nejprve píše o přípravě učedníků v pravidelně se scházející *skupině*, jak ji prováděl Zdeněk Šplíchal, kazatel Církve bratrské v Děčíně. Informace o tom získala autorka na základě rozhovoru, bohužel však neuvádí nic bližšího, jakou metodou byl uskutečněn, zda jde např. o přepis zvukového záznamu. Jako jiný příklad přípravy učedníků následuje *pražský Tyrannus Hall*. Organizace Tyrannus Hall International vede věřící vysokoškolské studenty ke společenství a učednictví. Tento model učednictví je postaven nejprve na tom, že studenti bydlí společně ve zvláštní koleji v blízkosti křesťanské rodiny, která jim může být vzorem. Za druhé, studenti vedou sami sebe, starší vedou mladší. Společně pracují, uklízejí, starají se o rozpočet, scházejí se třikrát týdně ke společnému rannímu

zamyšlení, dvě hodiny týdně mají teologické přednášky, sportovní akce a misijní aktivity. Jako další způsob formace učedníků uvádí autorka *duchovní rodičovství*. Tato metoda na rozdíl od skupinové přípravy je spíše individuální a vychází ze vzoru rodinné výchovy. Jako čtvrtou praktikovanou metodu výchovy učedníků zmiňuje autorka *duchovní mateřství*. Na rozdíl od duchovního rodičovství je tato metoda určena jen ženám. Podle Susan Huntové spočívá v tom, že duchovně zralá žena naváže výchovný vztah s mladší ženou s cílem ji podpořit a připravit pro život k Boží slávě. Sotva lze ale souhlasit s tím, co uvádí autorka na str. 61, že by každá věřící žena mohla mít všechny předpoklady pro to, aby se mohla stát duchovní matkou. Někdy tomu přece brání nepřekonatelné nedostatky v oblasti psychické i náboženské. Na konci praktické části pak autorka shrnuje, jak se principy učednictví odrážejí v uvedených praktických metodách. Zde mám dojem, že vystrojení k misii - multiplikace je spíše cílem učednictví než jeho principem.

Závěr:

Uvedená magisterská práce představuje zajímavou sondu do oblasti misijní formace v Církvi bratrské, jejímž cílem je vychovávat křesťanky a křesťany k šíření víry po vzoru Ježíšových učedníků. Přes zmíněné nedostatky považuji práci za vcelku zdařilou a doporučuji ji k obhajobě.

V Českých Budějovicích 28. května 2007

Flora Demeš